

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Nadi Pínové a soudkyň JUDr. Jany Tondrové a Mgr. Alžběty Strábrné ve věci

žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha 1
zastoupená advokátkou Mgr. Martou Ondačkovou
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **K. N.**, narozený xxx
bytem xxx

o zaplacení 213 157 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. dubna 2026
č. j. 7 C 223/2025-30, ve znění opravného usnesení soudu prvního stupně ze dne 29. dubna 2026
č. j. 7 C 223/2025-41,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku o věci samé II. ohledně částky 8 052 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 19. 9. 2025 do zaplacení a ve výroku o nákladech řízení III. potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. T.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem, ve znění opravného usnesení, uložil soud prvního stupně žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 104 565 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 11,5 % ročně od 19. 9. 2025 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci napadeného rozsudku (výrok I). Výrokem II žalobu zamítl co do částky 64 629 Kč a požadovaného příslušenství a výrokem III rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 213 157 Kč s příslušenstvím z titulu smlouvy o úvěru uzavřené dne 16. 7. 2024. Tvrdila, že žalovanému poskytla úvěr ve výši 150 000 Kč splatný ve 24 měsíčních splátkách, který žalovaný řádně nesplácel, přičemž uhradil pouze tři splátky. Žalobkyně proto požadovala zaplacení dlužné jistiny, úroků, smluvních pokut a náhrady nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením žalovaného.
3. Žalovaný se k podané žalobě nevyjádřil.
4. Soud prvního stupně vyšel ze skutkových zjištění podrobně rozvedených v odůvodnění napadeného rozsudku. Vzal za prokázané, že účastníci uzavřeli dne 16. 7. 2024 smlouvu o spotřebitelském úvěru, na jejímž základě žalobkyně poskytla žalovanému úvěr ve výši 150 000 Kč splatný ve 24 měsíčních splátkách. Část úvěru ve výši 8 052 Kč byla na základě dohody o konsolidaci použita na úhradu jiného závazku žalovaného vůči žalobkyni a žalovanému byla na bankovní účet vyplacena částka 141 948 Kč. Žalovaný uhradil pouze 3 splátky po 12 461 Kč. Soud prvního stupně dále zjistil, že ve smlouvě byla sjednána roční úroková sazba ve výši 77,48 % a RPSN ve výši 111,87 %, zatímco roční procentní sazba nákladů spotřebitelských úvěrů poskytovaných bankami v době uzavření smlouvy činila průměrně 9,45 % a úrok činil průměrně 9,02 % ročně.
5. Po právní stránce soud prvního stupně dospěl k závěru, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o spotřebitelském úvěru dle § 2395 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) a dle § 2 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru. Uzavřel však, že ujednání o roční úrokové sazbě ve výši 77,48 % a RPSN ve výši 111,87 % jsou v rozporu s dobrými mravy, neboť výrazně převyšují obvyklou výši úročení spotřebitelských úvěrů i hranici, kterou lze u nebankovního poskytovatele úvěru akceptovat. S ohledem na neoddělitelnost těchto ujednání od obsahu smlouvy soud prvního stupně dovodil, že smlouva je jako celek absolutně neplatná ve smyslu § 580 o. z. Nárok žalobkyně proto posoudil jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení podle § 2991 a násl. o. z. a po zohlednění částky 141 948 Kč poskytnuté žalovanému na jeho bankovní účet a jím uhrazených splátek v celkové výši 37 383 Kč žalobě vyhověl co do částky 104 565 Kč odpovídající jejich rozdílu. Dohodu o konsolidaci považoval soud prvního stupně v důsledku neplatnosti smlouvy o úvěru rovněž za neplatnou, navíc nelze započítávat neexistující pohledávku. Žalobkyni dále přiznal zákonný úrok z prodlení v souladu s § 1970 o. z. z částky 104 565 Kč od 19. 9. 2025 do zaplacení, neboť nárok na vydání bezdůvodného obohacení se stal splatným až po výzvě k jeho vrácení, a ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl.
6. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a žádnému z účastníků právo na jejich náhradu nepřiznal, neboť úspěch účastníků řízení byl s ohledem na poměr přiznané a zamítnuté jistiny v podstatě totožný. Na tomto závěru by neměnilo nic ani započtení příslušenství, neboť v takovém případě převážně úspěšnému žalovanému v důsledku jeho procesní nečinnosti žádné náklady nevznikly.

7. Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, které směřuje proti výroku II o věci samé co do částky 8 052 Kč se zákonným úrokem z prodlení, a dále proti výroku III o náhradě nákladů řízení.
8. Žalobkyně namítla, že soud prvního stupně při určení výše bezdůvodného obohacení vycházel pouze z částky vyplacené na bankovní účet žalovaného ve výši 141 948 Kč a nezahrnul rovněž částku 8 052 Kč použitou na základě dohody o konsolidaci k úhradě jeho dřívějšího závazku, ačkoliv i toto plnění ve prospěch žalovaného představovalo jeho majetkový prospěch získaný z neplatné smlouvy. Dovožovala proto, že jí měla být vedle již přiznané částky ve výši 104 565 Kč přiznána taktéž částka 8 052 Kč s příslušenstvím. Navrhla, aby odvolací soud výrok II napadeného rozsudku změnil tak, že žalovanému uloží povinnost zaplatit žalobkyni částku 8 052 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z této částky od 19. 9. 2025 do zaplacení a výrok III změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení podle úspěchu ve věci.
9. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v části, v níž byl odvoláním dotčen, tj. ve výroku II o věci samé co do částky 8 052 Kč s příslušenstvím a ve výroku III o nákladech řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
10. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, která mají oporu v provedeném dokazování. Neztotožňuje se však s právním posouzením věci v části týkající se částky 8 052 Kč. Soud prvního stupně založil své rozhodnutí především na závěru, že dohoda o konsolidaci je v důsledku neplatnosti smlouvy o spotřebitelském úvěru rovněž neplatná a že nelze započítávat neexistující pohledávku. Opomenul však posoudit, zda uvedená částka představovala plnění poskytnuté ve prospěch žalovaného či nikoliv. Pro určení výše bezdůvodného obohacení totiž není určující pouze částka poukázaná na bankovní účet žalovaného, nýbrž veškerý majetkový prospěch, který žalovaný obdržel, případně který byl poskytnut v jeho prospěch na základě neplatné smlouvy. Byla-li by částka 8 052 Kč použita k úhradě jeho dřívějšího dluhu, představovalo by takové plnění majetkový prospěch žalovaného bez ohledu na to, zda mu bylo vyplaceno na jeho bankovní účet či nikoliv. Touto otázkou se však soud prvního stupně nezabýval a z jím provedeného dokazování proto nevyplývá, zda byla částka 8 052 Kč skutečně použita k předčasnému splacení jiného úvěru žalovaného a zda tedy představovala majetkový prospěch.
11. Odvolací soud s ohledem na to postupoval v souladu s § 213b o. s. ř. a při ústním jednání konaném dne 21. 7. 2026 vyzval žalobkyni podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., aby doplnila svá skutková tvrzení o sdělení, komu konkrétně byla tato částka poskytnuta a na úhradu jakého konkrétního dluhu byla použita, a k těmto tvrzením aby označila důkazy. V průběhu ústního jednání právní zástupce žalobkyně uvedl, že si je vědom předcházející písemné výzvy odvolacího soudu k doplnění požadovaného, avšak není si jist, zda na výzvu kdokoliv reagoval, odkázal však na dohodu o konsolidaci a na výpis z účtu vedeného u Komerční banky, z nichž mají uvedené skutečnosti vyplývat.
12. Žalobkyně přes řádné poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. netvrdila ani neprokázala konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit závěr, že částka 8 052 Kč byla skutečně použita k úhradě jiného závazku žalovaného. Z dohody o konsolidaci ani z výpisu z účtu u Komerční banky, který prokazuje odeslání částky 8 052 Kč, totiž neplyne, komu byla uvedená částka zaslána. Nebylo tedy prokázáno, že by uvedená částka představovala majetkový prospěch získaný žalovaným z neplatné smlouvy o úvěru, a nelze proto uzavřít, že se žalovaný v tomto rozsahu bezdůvodně obohatil. Neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene ohledně těchto skutečností tak jde k tíži žalobkyně.

13. Za této situace odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o nedůvodnosti žaloby co do částky 8 052 Kč s příslušenstvím, byť z jiného než soudem prvního stupně uváděného důvodu.
14. Pro úplnost odvolací soud uvádí, že následně bylo zjištěno, že žalobkyně zaslala v podvečer před konáním ústního jednání odvolacímu soudu podání, které se dostalo senátu odvolacího soudu do dispozice až dne 23. 7. 2026. K podání žalobkyně přiložila dohodu o konsolidaci a výpis z účtu vedený u Komerční banky. Žádné nové důkazy, z nichž by bylo patrné, že byla částka 8 052 Kč použita k předčasnému splacení jiného úvěru žalovaného a v čí prospěch byla poskytnuta, tak žalobkyně neoznačila.
15. S ohledem na shora uvedené odvolací soud napadený rozsudek v napadeném zamítavém výroku o věci samé ohledně částky 8 052 Kč s příslušenstvím podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně správného výroku o nákladech řízení.
16. O povinnosti k náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 151 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. *a contrario*, neboť v této fázi řízení procesně zcela úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 21. července 2026

Mgr. Nad'a Pínová v. r.
předsedkyně senátu